

WOENSDAG 21 NOVEMBER.

dit blad verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de maanden franko p. p. f 6.00.
 Leven, Gelden, enz. FRANKO te adresseeren aan "het Bureau der TIJD."

Advertentiën van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentiën wordt bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor grootte letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 20 November.

De Tweede Kamer heeft gisteren een aanvang gemaakt met te beraadslagen over de paragraaf der arrondissementen regtbanken.

Bij art. 55 heeft de heer Olivier een amendement voorgesteld. Het wetsontwerp wil dat er hooger beroep zal zijn in de vonnissen der arrondissementen regtbanken, ten ware der anderen, het onderwerp der vordering de som van honderd gulden niet te boven gaat. Daaromtrent nu hangt de heer Olivier, dat er hooger beroep zal zijn zoodra het onderwerp der vordering de som van vier honderd te boven gaat. De minister verzet daartegen, omdat daardoor het verband tusschen beide kompetentiën van kantongeregten en regtbanken zou verbroken worden. De meerderheid heeft dat begrepen, en het amendement met de meerderheid 38 tegen 23 stemmen verworpen.

Bij art. 59 ontstaat eene uitvoerige discussie over de bevoegdheid der arrondissementen regtbanken, om over alle misdrijven te oordeelen, en over het appel in strafzaken. De heer Elout stelt een amendement voor. Hij verlangt al de misdrijven, waarop doodstraf, verbanning, tuchthuisstraf staat, gebragt te hebben voor die arrondissementen regtbanken, die zitting hebben in de hoofdsteden der provinciën, en voor Noord-Holland in Amsterdam.

Over die bevoegdheid der arrondissementen regtbanken, en over de vraag of er al of geen appel zal zijn, heeft de beraadslaging geloopt tot aan het einde der zitting.

De Kamer zal de beraadslaging morgen voortzetten.

Boerenvrijmaking in Rusland.

I.

Bij hetgeen wij in onze vorige artikelen over Rusland hebben medegedeeld aangaande den waren toestand van dat land, deden wij steeds opmerken hoe het vraagstuk van de vrijmaking der lijfeigenen eigenlijk de groote moeilijkheid was, waarnevens alle andere bezwaren, hoe belangrijk ook op zich-zelf, verdwenen. Nogtans daar het vraagstuk bij de ontwikkeling, die het in de laatste jaren heeft genomen, met de meeste der andere in nauwen verband is gekomen, en zoowel de administratieve hervormingen, de invoering eener betere regtspleging, den financien nood, de legerorganisatie en de heerschappij der bureaucratie van nabij raakt, is het noodig dat men zich herinnering bringe hetgeen hieromtrent in vroegere artikelen door dit blad is medegedeeld.

Keizer Nikolaas, een man die niet ligtelijk voor hinhoppalen terugtrad, heeft toch met de bevrijding der lijfeigenen geen aanvang gemaakt, hoewel die door hem in beginsel was vastgesteld, en hij inzag dat het niet lang meer ter zijde zou te schuiven zijn. Hij zegt dat hij er een oogenblik aan gedacht heeft de gordiaanschen knoop met zijn despotiek alvermogen te knopen. Hij wilde namelijk een ukaze uitvaardigen, daarin met één pennestreek de leenboeren tot vrije burgers maken, en hun betrekkingen, zoo wat personen als goederen aangaat, tegenover de landheeren en den Staat, krachtens zijn soevereinen wil, regelen. Wie met die beschikking dan geen genoegen nam mogt naar Siberië gaan. Maar het liet zich voorzien dat, wanneer aldus de werk werd gegaan, zijn Siberië te klein zou worden om de vele misnoegden onder den hoogen en lagen adel te herbergen. Wel ligt aan dat rijk van den Tzar, met zijn Europeesch gewaad en zijn Aziatisch ingewand, het beginsel tot grondslag van het alvermogen des Soevereins, die naast en boven wet en regel, over goed en bloed, leven en dood zijner onderdanen beschikt naar willekeur. Maar toch, ondanks dit beginsel, en de praktijk, die er dagelijks het gevolg van is, waagde Nikolaas het niet plotseling zeventig duizend grond-eigenaars aan te zeggen, dat zij geen slaven meer bezaten, en den deel van hun grondgebied moesten afstaan, en de voorname hunner voorregten zouden verliezen. Een tweede weg lag open. Het was deze: den adel door middel hunner afgevaardigden om raad te vragen over de beëindiging

van een vraagstuk, waarbij zijn belang en politiek bestaan zoo naauw verbonden waren. Alzoo zou niets geschieden, zonder dat de edelen de maatregelen hadden onderzocht en goedgekeurd. Alzoo zou men zich, vóór de uitvoering plaats greep, van hun toestemming en bij gevolg van hun medewerking verzekerd hebben. Doch van zulk plan wilde de geweldige Nikolaas niets weten. Den adel medewerking vragen, dit was in zijn oog, zooveel als kroon en scepter prijs geven; meer nog het was den grondslag van het rijk wegnemen. Naast den alvermogenden Tzar zouden personen verrijzen, die hem voor de afkondiging zijner besluiten raad, en zelfs goedkeuring te verleen hadden. Niet zonder reden vreesde Nikolaas hiervoor, want inderdaad de Aziatische kolos zou van gedaante veranderen; Rusland zou ophouden Rusland te zijn, zoodra de Tzar, alvorens de slaven zijner slaven van hun last te ontheffen, eerst naar het gevoelen en de voorwaarden hunner onmiddellijke eigenaars zou hebben vernemen. Nikolaas liet daarom het netelige vraagstuk ter beslissing over aan den troonopvolger, die, zoo als hij zelf voorspelde, het hard te verantwoorden hebben zou. Alexander II, voor wien geen uitweg meer open stond, en die beslissen moest, verkoos het tweede plan, dat aan Nikolaas zoo veel afschrik ingeboezemd had. Hij riep den adel op om raad en hulp. Wat Nikolaas had voorzien is gebeurd, en inderdaad is Rusland thans Rusland niet meer.

Van het oogenblik af dat de afgevaardigden van den adel der verschillende goevernementen zich in komitees vereenigd hebben om, op uitnodiging van hooger hand, over de groote zaak te beraadslagen, hebben zich verschijnselen vertoond, die vroeger in Rusland geheel onbekend waren. De Regering ontdekte namelijk tot hare ontzetting dat er hier en daar komitees waren, die haar voorwaarden stelden, in plaats van zich gedwee onderworpen te verklaren aan den wil van den oppersten gebieder. Het plan was eerst dat de komitees slechts de vraag of de boeren vrijgemaakt zouden worden, beantwoorden moesten, en natuurlijk werd, na den verklaarden wensch van den Tzar, een algemeen ja verwacht. Doch het hoofdkomitee te St-Petersburg ontving van de meerderheid der onderkomitees geen antwoord hoegenaamd. Nu werd de bevoegdheid der komitees zooverre uitgebreid, dat zij ook over het hoe der vrijmaking hun gevoelen mochten openbaren. Dit heeft ten gevolge gehad dat de officieele voorstellen in verscheidene goevernementen een scherpe kritiek ondervonden. De Regering zag hierin onbehoorlijke miskenning van den soevereinen wil des Tzaren. Zoo veel slaafschheid is zij gewoon dat zij er versted over staat dat de edelen, die zij zelve om raad heeft gevraagd, niet eenstemmig haar voorstel aannemelijk vinden. Bij zijn rondreis in 1858 hield de Keizer in verschillende goevernementen dan ook duchtige strafpreekten tegen den adel. Hij beklagde zich bitter over zelfzuchtige tegenwerking zijner goede bedoelingen, en gaf de hoop te kennen dat het beter zou worden. Deze aanspraken veroorzaakten in gansch Rusland den zonderlingsten indruk. Er waren er dan geweest — Alexander zeide het zelf — die het gewaagd hadden den Tzar tegenstand te bieden!

Intusschen zou het met de menschelijke natuur in lijnrechte wederspraak zijn dat zulk een tegenstand in of buiten de komitees uitbleef. Wat toch de Regering verlangd is dat de adel de helft van zijn bezittingen goedwillig prijs zal geven, omdat de Tzar het zoo beveelt. Eene eeuw geleden ware dit zoo goed als onmogelijk geweest, hoe veel te meer dan in onzen tijd, nu de Russische edelen de radikaalste begrippen van westelijk Europa gretig hebben overgenomen, en die ijverig aanhangen!

Het vrijmaken der boeren beduidt niet alleen dat voortaan de slaaf onafhankelijk van zijn heer wezen zal — want dan ware het vraagstuk zoo moeilijk niet te regelen — maar ook zijn overgang tot den stand der kleine grondeigenaars. De Keizer wil niet, wat zich begrijpen laat, dat de drie-en-twintig millioenen lijfeigenen, op zekeren dag in bedelaars zonder huis en have veranderea. En de boeren willen dit nog veel

minder. Het huis, waarin zij wonen, de daarbij behoorende boomgaard en moestuin, en het stuk land, dat zij bearbeiden, zijn, wel is waar, eigendom van hun landheer, wien zij de tienden hebben te voldoen, maar zij wonen er op van vader tot zoon, beschouwen het als hun eigen bezitting, en zouden groote oogen opzetten bij eene vrijmaking, die als eerst gevolg had, dat zij hun huis en hof moesten verlaten. De Tzar wil dan ook dat, op zekere voorwaarden, de boeren in het definitief bezit van een en ander zullen komen. Doch hoe hiertoe te geraken zonder den adel, wiens goederen vaak met hooge schulden belast zijn, niet alleen te berooven, maar ook als politiek ligchaam te vernietigen; ziedaar de voornaamste moeilijkheid van het vraagstuk.

De Regering was corspronkelijk voornemens bij de vrijmaking iederen boer zijn huis, hof en akker als persoonlijk eigendom mede te geven. Op dit goed bleef echter een verband in den vorm van huur of pacht, die binnen een bepaalden tijd moest worden afbetaald. Om de taal onzer gebruiken te spreken, ieder perceel werd met een hypotheek belast, zonder rente, doch onder verplichting van aflossing op vastgestelde termijnen. Deze schikking had het nadeel dat zij geen der beide partijen voldeed. Den adel niet, wijl de aangevzen som op verre na in geene verhouding stond tot de werkelijke waarde. De boeren niet, omdat in hun oog vrijgemaakt worden, zoowel ziet op hun akker, hof en huis als op hun persoon. Sedert eeuwen een met den grond, liggen denkbeelden, volgens welke zij zelve vrij worden, maar hun land onder verplichtingen komen, en hunne den kring hunner bevatting. Als men zoo verhaalt een Russiesch edelman — tot de boeren zou zeggen: "gij wordt niet vrij en uw toestand blijft als oudtijds, maar gij behoeft geen rekruten meer te leveren en geen belastingen meer te betalen, behalve de gewone tienden," dan zouden zij dat begrijpen en tevreden zijn; zegt men hun echter: "gij zult nu vrij, dat is zelfstandige mannen wezen; als voortaan uw huis bouwvallig wordt, duldt de landheer niet meer dat gij om niet hout uit zijn bosch haalt; nu moet gij het koopen, en de timmerlieden betalen; rekruten worden uw zonen als voorheen; belastingen moet gij ook opbrengen, niet enkel voor de aflossing of pacht aan uwen heer, maar ook, als ieder ander vrij man, aan den ontvanger"; dan weet de boer niet wat dit alles te beteekenen heeft. Een vrijheid, die zulke verplichtingen medebrengt, en hem het regt ontnemt uit zijn bosch, dat is het bosch van zijn landheer, brand- en timmerhout te kappen, zooveel hij behoeft, neemt hij niet aan, en degenen die hem de zaak zoo voorleggen, gelooft hij niet.

Het begrip, dat hij zich van de zaak heeft gevormd, is geheel anders. De Tzar heeft hem de vrijheid beloofd, en hij verwacht niet anders dan dat hij die ontvangen zal, met behoud van al de goederen, welke hij in vruchtgebruik heeft, zonder daarvoor pacht verschuldigd te zijn. Zijn denkbeelden trouwens over het regt van eigendom zijn zoo Aziatisch als mogelijk is. De Tzar, meent hij, is eigenaar van alles wat zijn onderdanen bezitten, en deze zou zeer gevoelig niets anders doen kunnen dan den rijken landheeren iets van hun overvloed af te nemen om het den armen boeren te geven. Zoo zien de laatsten de kwestie in; zij hebben dan ook een eenvoudig plan bij de hand om alle moeilijkheden op te loosen, en twifelen er niet aan of vroeg of laat zal het tot de uitvoering daarvan komen. De Tzar, zeggen zij namelijk, behoorde de landheeren te pensionneren, en hun bezittingen onder de boeren te verdeelen.

Wij vernemen met genoegen dat de Hoogw. Heeren Kanunniken W. H. A. van Bijleveld, deken en pastoor te Maarssen, en J. Cuyten president in het Seminarie te Haaren door Zijne Heiligheid Pius IX zijn bekleed met de hooge kerkelijke waardigheid van protonotarius apostolicus.

In een Londenschen brief lezen wij dat Keizer Napoleon Z. M. onzen Koning heeft uitgenoodigd deel te nemen aan de jagtpartij te Compiègne. (Amst. Ct.)

Met blijdschap vernemen wij, dat Nederland ook eenige jonge lieden zal opleveren, die als Pauselijk vrijwilliger naar Rome vertrekken, ten einde er de regten van den Heiligen Stoel te gaan verdedigen. Onder anderen noemt men ons den jeugdigen baron Adolf van den Lamsweerde, die op het punt staat, om met dat doel de wapenen te gaan aangorden. Moge dit goede voorbeeld meerdere navolgers vinden.

De prijzen van het Vee, besteed ter markt van gisteren, waren als volgt: Runderen, wegende 650 £, 1ste kwal. f 160, 2de kwal. f 140; idem weg. 600 £, 1ste kwal. f 150, 2de kwal. f 130; idem weg. 550 £, 1ste kwal. f 140, 2de kwal. f 120. Melk en Kalkkoeijen f 110 tot f 170. Schapen f 22 a f 26. Varkens van 46 tot 50 ct. het Ned. £.

Z. M. heeft H. C. Bijvanck vergund het aannemen en dragen der Ridderorde van de Ontvangenis de Villa Vicosa, hem door Z. M. den Koning van Portugal geschonken; op zijn verzoek eervol ontslagen; als prokureur bij de arondissementsrechtbank te Dvènter, mr. M. Cassa looy.

De telegraaf meldt lieden het volgende:

NAPELS, 19 Nov. De heeren Fanti en Cassini zijn alhier aangekomen. Men gelooft dat de Koning Donderdag naar Palermo zal vertrekken. Het beleg van Gaëta wordt voortgezet. Er worden te Cappucini en Sant'Agostino batterijen opgericht om de stad te beschieten.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 19 Nov. Graaf Persigny wordt alhier verwacht; men zegt dat hij niet naar Londen zal terugkeeren, maar in zijne plaats graaf Walewski benoemd zal worden. Een en ander wordt slechts aangenomen als gerucht, zonder er meer gewigt aan te hechten.

De aanstaande reis van prins Napoleon zou een politiek doel hebben, en hem eene zending door den Keizer bij het Turijnsche hof opgedragen zijn.

De pastoor der Magdalena-kerk verzoekt aan den *Monde* een brief te plaatsen aan de *Indépendance belge* gerigt, waarin hij protesteert tegen de beschuldiging, dat hij zou behooren bij de vier geestelijken, welke het adres der geestelijkheid van Parijs, aan den Paus, gezonden bij gelegenheid der overveldiging zijner staten door Koning Viktor Emmanuel, niet ondertekend hebben, maar dat het tegendeel waar is.

In een schrijven uit Parijs aan het *Journal de Genève* wordt beweerd dat de drie noordsche mogendheden op bepaalde wijze aan het Fransche gouvernement hebben verzocht zich, ten aanzien der aanhechting der Beide-Siciliën bij koning Viktor Emmanuel's Staten, te verklaren, waarvan nieuwe konferentien tusschen den Keizer en den heer de Thouvenel, en nieuwe geruchten van oneensgezindheid bij de regering het gevolg zouden zijn geweest.

Verder wordt in dat schrijven weder van de herziening der traktaten van 1815 gesproken, en dat er steeds naar gestreefd zou worden om de kleine staten van de kaart van Europa te doen verdwijnen, en daarop alleen plaats voor groote monarchien te laten. En om de noodzakelijkheid hiervan te betoogen, wijst men als voorbeeld op de industrie en den handel, waarin alle individuele groote ondernemingen door kolossale vennootschappen worden uitgevoerd.

En brief uit Napels meldt dat de Napolitanen in de Abruzzen de Piémontezzen onmeedoogend ombrengen. Onder anderen zou een jong mensch, de zoon van een gedeputeerde te Turijn, die eensklaps met 18 soldaten in dat gewest omsingeld werd, door de boeren gedood zijn. Na de vermoorde soldaten onder een boom te hebben opeengestapeld, hingen zij den jongeling er aan op.

De *Courrier du Dimanche* behelst een partikulier schrijven van een diplomaat dd. 13 Nov. aan zijn doorl. Soeverein, waaraan het volgende is ontleend: „Sire! het is thans rustig in de gemoederen en te rustig in de woorden. U. M. weet dat de rust niet altijd de gezondheid is; de zieken immers nemen rust. Doch ditmaal is t' eene goede soort van rust. Men geeft zich rust omdat men gerust is, en men zal zich steeds rust geven omdat men gerust zal blijven. Berigten, even steelig als bij zonder stichtend, zijn uit Italië ontvangen. Koning Viktor Emmanuel steunt minder dan ooit op de gewapende magt; hij is overtuigd, of liever graaf Cavour is voor Z. M. overtuigd, dat de Oostenrijker weldra al de tegenwoordige en toekomstige roode kielen zal vernietigen, en hij op niets anders dan op de linietroepen van Piémont zal kunnen rekenen. Dit leger heeft wel Italië tot opstand gebracht, maar t' zal Oostenrijk niet kunnen overwinnen. Men schrijft graaf Cavour het antwoord toe, dat hij tot een woedend voorstander rigtte van den oorlog, die in de maand Maart of Februarij zou beginnen, zooals Garibaldi in zijn afscheidsproklamatie aankondigt: „Mijn-

heer, zou hij gezegd hebben, Viktor Emmanuel zal misschien een miljoen Italianen onder de wapens hebben, maar slechts 150,000 soldaten. Ditmaal is de heer Cavour meer dan vooruitziende; gelijk altijd is hij tevens opregt. Al zijn pogingen zijn gerigt op de moeilijke en bijna onmogelijke organisatie der aangehechte staten. En om Italië zooveel mogelijk, ik zeg niet lecht te organiseren, heeft men verscheidene maanden nodig. De heer Farini zou daarvoor een jaar begeren, en zijne kollega's zouden er twee vragen, indien zij het even luid durfden zeggen als zij het varig verlangen.”

„Garibaldi zal te Caprera langer blijven dan hij verwacht had, ten minste als hij niet bepaaldelijk met Koning Viktor Emmanuel wil breken. Bovendien acht het Sardinische gouvernement zich in staat om den gezezen diktator geruld te doen nemen, en hem, desnoods, tot werkeloosheid te dwingen.”

— Bij gelegenheid van een feest, door eenige Zouaven der keizerlijke garde den Pauselijken Zouaven aangeboden, zeiden de eersten tot de tweeden: „Als dapperen hebt gij onze uniform gedragen, welan! drinken wij te zamen.” Op dat feestmaal werd gestadig van Lamoricière gesproken, wien de Zouaven beschouwen als hun aller vader. Toen de Pauselijke Zouaven zijne weergalooze werkzaamheid, zijn doordringend oog, zijne juiste bevelen roemden, riep een keizerlijk Zouaaf: „Lamoricière heeft nog twintig veldtogten te goed.”

„De generaal, zegt een korrespondentie, heeft inlichting gegeven nopens de door de Zouaven van zijn leger onderling gewisselde schoten; dit was natuurlijk ten gevolge eener vergissing; ook te Solferino gebeurde dit, zoo als bereids gemeld is. Wat Mgr. de Mérode betreft, van dezen spreekt de heer de Lamoricière met hoogachting en prijst zijne werkzaamheid en krijgskunde waardoor hij aan den H. Vader groote diensten bewijst; en voor Z. H. vocht de generaal een teedere bewondering en diepen eerbied. — Z. H. heeft een verheven geest, zegt hij, en bezit een grootmoedig hart. Zacht gelijk een lam en moedig als een leeuw, zou de H. Vader voor den marteldood niet terug deinzen.”

— Nopens de meening van generaal de Lamoricière betreffende de Italiaansche kwestie, zegt een korrespondentie, dat er zooveel mogelijk gewerkt wordt, om den Paus te dwingen, Rome te verlaten, daar men hem in de tegenwoordige gesteldheid als een grooten hinderpaal beschouwt. Hoewel dit waarschijnlijk Napoleons bedoeling niet is, en hij Z. H. gaarne in het vatikaan zou zien blijven, wil men den Paus echter tot verwijdering dwingen.

Diezelfde korrespondentie zegt dat de cirkulaire van den heer Billault wegens den Pieterspenning op de Katholieken een zeer kwaden indruk maakt en zij door den Keizer zelven den minister zoude zijn ingegeven. De Aartsbisschop van Parijs had bereids een commissie ter inzameling benoemd en alles daarvan verwijderd wat er eedige politieke kleur aan had kunnen geven. Intuschen zouden eenige Bisschoppen, bewerende ten hundert vrij te zijn, ondanks de cirkulaire van den heer Billault met de inzameling van den Pieterspenning willea voortgaan.

ENGELAND.

LONDEN, 18 Nov. Onlangs is gemeld dat het uitstapje van vrijwilligers naar Londen was afgesprongen ten gevolge van de afkeuring die deswege in de pers zoowel als bij de natie werd te kennen gegeven. Nu heeft de heer Roswill aan den *Globe* een brief ter inlichting geschreven, met bijvoeging van een brief des heeren Moquard, waarin wordt gemeld dat de Keizer het plan van dien heer kon goedkeuren, zoolang het slechts van persoonlijken aard was, maar dat, toen het ten gevolge der dagbladspolemie een officieelen aard (!) verkreeg, Z. M. van meening was dat men er van moest afzien — zooals, merkt een blad op, de vos van de druiven.

— De *Saturday Review* schrijft dat Italië van zijn strijd tegen het Venetiaansche geen vruchten zal inoogsten, indien Hongarije het niet te hulp komt; zoodat de mogelijkheid van een oorlog in de magt van Hongarije ligt, twelk men evenwel zou kunnen vragen wat het bij zulk een oorlog winnen zou en hoever zijne eischen billijk zijn.

— Uit de Vereenigde Staten heeft men berigten, luidens welke de heer Lincoln, de kandidaat der afschaffings republikeinen de overwinning heeft behaald op zijn tegenstanders de heeren Breckenbridge, Douglas en Bell, en deze alzoo tot president is benoemd. De eerste zijner tegenstanders was voorgesteld door de demokraten van het Zuiden, de tweede door die van het Noorden, de laatste door de overblijfselen der oude Whigpartij. Uit dat gezigtspunt, zegt de berigtgever, was de verkiezing van het hoogste belang en raakte zelfs de toekomst der Unie, daar de zuidelijke staten, waar de slavernij een openbare en wettige instelling, bedreigd hadden zich van het noorden te zullen scheiden is indien de republikeinen de overwinning behaalden. Dit resultaat, zooals te voorzien was sinds de verkiezingen in Pensylvanie, is thans verkregen; doch

alvorens over de eindgevolgen te kunnen oordeelen men wachten wat verder gebeuren zal. Vermoedelijk de heer Lincoln als president niet zoo volstrekt in daden wezen als hij als kandidaat was in zijne loften; ook zullen de zuidelijke Staten hunnerzijde getwijfeld wachten wat de nieuwe president vern zal alvorens een afzonderlijke konfederatie te vormen, als zij voornemens waren in de hitte der verkiezingskoorts. En, besluit de korrespondent, om de Amerikanen hun bedoelingen te kunnen beoordeelen, moet hun tijdelijke opgewondenheid, gedurende de verkiezingen buiten de rekening laten, en dit is alzoo een waarvoor de instandhouding der Unie, de president Lincoln, Douglas of Breckenbridge heeten.”

DUITSCHLAND.

WEENEN, 15 Nov. In politieke kringen alhier is men de reden te vinden der vijandige taal, welke door de Oostenrijksche bladen tegen Ruslands poegvoerd wordt. t Wordt toegeschreven, wordt daar gezegd aan de heerschende meening, dat Rusland, wat de dubhartigheid zijner diplomatie betreft, voor Frankrijk niet hoeft onder te doen. Het kabinet te St-Petersburg, een berigtgever, vervolgt over het verzet van Oostenrijk, ter zake zijner bedoelingen in het Oosten; zou Oostenrijk trachten te isoleren, zoo als Frankrijk beta doet, ten einde te gereeder tot een oplossing der Italiaansche kwestie te geraken in den geest zijner zuchtige bedoelingen, en het bedient zich van Frankrijk om een toenadering tusschen Engeland te bewerken, daarbij Pruisen trachtende mede te slepen om Oostenrijk alzoo van alle kanten te kunnen overvleugelen.

— De verhooging van de Engelsche legatie aan de keizerlijke hof te Wenen, waarvan lord Bloomfield de titulair is, tot een ambassadeursschap bij Frans Jozef heeft hier eenige verwondering gebaard en in sommige politieke kringen tracht men verklaring van dien maatregel te vinden, die niet zeer overeenstemming is met den toestand der betrekkingen tusschen de Engelsche en Oostenrijksche gouvernementen, en die wordt toegeschreven aan het voornemen waarin het Engelsche gouvernement is, om eerstdaags ten aanzien van Piémont een dergelijk besluit te nemen. Men verwacht nu dat de Oostenrijksche legatie te Londen ook in een ambassadeursschap zal veranderd worden.

— De Keizerin heeft zaterdag jl. de hoofdstad verlaten om ter herstelling harer gezondheid naar Madag te reizen. De Keizer zal haar niet verder dan tot Stuttgart, zooals bereids gemeld is, vergezellen.

— Men schrijft uit Hongarije dat de door Keizer Frans Jozef ingevoerde hervormingen op de bevolking goeden indruk maken, maar dat zij door de leiders der demagogische partij wordt aangespoord tot de vorming van een onafhankelijk koninkrijk. Om dat doel te bereiken wordt de hoogmoed der Magyaren gevleid, en Kroatie en Slavonie, vroeger onder de Magyaren, worden bewerkt ten einde ze weder onder het voormalig beheer te brengen. Dit alles wordt gelijkheid van regt genoemd. En daar het verledene niet spoedig vergeten wordt, bestaat de vrees, zoo leest men verder in de korrespondentie die het bovenstaande meldt, dat de Magyaren in die volksbeweging de rol van Piémont in Italië zullen spelen; zij zullen de revolutionaire kracht zijn, om welke de revolutie zich zal scharen; tot dan zal eindelijk in een eenheid zullen verdwijnen, grooter dan die zij een oogenblik gevormd hadden. De Slavische provincien hebben bij die beweging geen belang, en daarom aanvaardden zij dankbaar de politieke die hun veroorlooft zich naar hun zeden en overlevingen te ontwikkelen, zonder dat daardoor het maatschappelijk geheel verzwakt of de eenheidsband verbroken wordt.

— Uit Verona wordt geschreven aan de *Algem. Zigt*, dat aan de versterking der Venetiaansche kustén ijverig wordt gearbeid en zij spoedig geheel voltooid zullen zijn. De verdedigingsmiddelen strekken zich uit van Gestad della Maestra tot in de baai van Frioal. Ook aan de monding van den Etsch, aan den Po, de Brenta en de Tagliamento worden geduchte sterkten opgericht, daar algemeen verwacht wordt dat het Venetiaansche eerst daags door de Italianen zal worden aangevallen. Op dat oogenblik is men bovendien bezig met de versterking van het kanaal Morlaeca, dat zich langs de Kroatische en Hongaarsche landen uitstrekt.

— De politiek die de nieuwe vorst van Servië volgt, schijnt, zoo veel mogelijk de betrekkingen met de Oostenrijkschen staat te willen beperken, en naar bleef Rusland aansluiten. Indien er eenige grond voor de eerste meening bestaat zou het deze zijn, dat de prins al zijn eigendommen in Oostenrijk verkocht heeft.

— Prins Petrulla heeft dezer dagen aan den Keizer een eigenhandig schrijven van Koning Frans II overhandigd, gedagteekend uit Gaëta, waarin merkwaardige bijzonderheden nopens de dubbelzinnige instructien van den admiraal Barbier de Triant en het gevecht aan den Garigliano. En wordt verder in dien brief's Koning's besluit, om zich tot het uiterste te verdedigen, herhaald.

hoewel het gebouw nu bij de vertimmering ruim voor de helft werd uitgebreid, vorderden noodzakelijke verbeteringen zoo veel van de aangewonnen ruimte, dat er nauwelijks vijf en twintig vrije plaatsen overbleven ter vergoeding van de gesloopte bovenkerk. Ziehier eene daadzaak van algemeene bekendheid in onze stad, die nog heden ter plaatse kan worden opgemerkt. En nu vraag ik den onpartijdigen lezer of mijne bewering, dat de bewuste kerk betrekkelijk kleiner is geworden in plaats van grooter, zoo ongegrond is?

Verder schreef ik nog, dat de bedoelde kostbare vertimmering te meer te bejammern is, daar de kerk, zoo om haar gunstig terrein als beschikbare fondsen, een groote en geheel nieuwe tempel had kunnen zijn. Hier wordt mij driestweg toegeduwd, dat ik had kunnen en moeten weten dat de overledene pastoor, de Wel-Eerw. Heer C. Kuppens (lees Kuppens) uit zijn eigene beurs dien tempel deed vertimmeren en vergrooten. Deze bijzonderheid, dien ik zoo geheel voorbijzag in mijn opstel, gaat mij ook in het geheel niet aan. De vraag is alleen, of de fondsen ter bouw aanwezig waren: zijn deze aanwezig, dan zal het wel onverschillig zijn, van wie die fondsen afkomstig waren.

De korrespondent uit Utrecht van de *Tijd* schijnt ook met den tegenwoordigen toestand even weinig bekend te zijn, als met hetgeen vroeger heeft plaats gegrepen. Volgens zijne opgaven toch staat thans nog een "veertigtal" plaatsen in de kerk open. Niets is onjuister. De bedoelde plaatsen zijn slechts twintig in getal; en hoewel deze niet doorgaande worden verhuurd worden ze toch bij iedere godsdienstoefening, tegen betaling van eene kleinigheid, gretig in gebruik genomen door parochianen of kerkgangers, die zich liever niet tot eene geregelde kontributie verbinden willen. Ziehier een feit, hetwelk de teregtwijzers hadden kunnen en moeten weten.

Utrecht, 13 November 1860.

J. VAN LIEFLAND."

PRIJZEN DER PERCELEN,

Geweild op Maandag 19 November, in het O. Z. Heeren-Logement.

1. Huis en Erve, Schapenplein; f 7900, f 100, Opgelouden
2. Twee Huizen en Erven, O. Z. Achterburgwal; f 7200, f 400
3. Dito, Kistenmakersgracht, Y 26 en 27; f 5100, f 200
4. Huis en Erve, Pijlsseeg J. 114; f 1200, f 150
5. Dito, Hermietensteeg, A 445; f 912, H. M. Schoemaker.
6. Buitenverblijf, buiten de Utrechtsche Barrière, op het Verwerspad, N° 408 & 10; f 1100, f 100, G. van Heerde.
7. Logement der Kroon, binnen de 's ad Naarden, aan het Flein, N° 502 en 559.
8. Stalling en Erve, als voren, N° 501; te zamen f 2.00, f 175, J. C. Coers.

Advertentiën.

(3378) GETROUWD:

H. J. VAN GRINSVEN,
van 's Hertogenbosch,
en

Rotterdam, M. C. T. A. KUYPERS.
20 November 1860.

(3381) Gisteren beviel voorspoedig doch ontijdig, mijn geliefde Echtgenoot P. M. BRUNING, van eene welgeschapene DOCHTER, in wiens geboorte wij ons maar eenige uren mogten verheugen.

H. J. BANNENBERG,
AMSTERDAM, 20 November 1860.

Heden overleed, voorzien van de laatste H. H. Sacramenten, Mevrouw ANTONIA JOANNA BARBARA HALF-WASSENAAR VAN ONSENOORT, Weduwe van den Heer JOANNES FRANCISCUS VAN RIJCKE-VORSEL, in den ouderdom van bijna 81 jaren.

's Hertogenbosch, 16 November 1860.

(3375)

(3379) Heden overleed, tot diepe droefheid van mij en mijne betrekkingen, mijn geliefde jongste Zoon ALPHONSUS MARIA AUGUSTINUS, in den bloeienden leeftijd van ruim negen jaren.

P. A. BOELEN.

's GRAVENHAGE, den 18 November 1860.

(3383) Overgegeven in den wil der goddelijke voorzienigheid, en voorzien van de H. Sacramenten der stervenden, overleed heden, na eene korte ongesteldheid, in den ouderdom van 46 jaren, mijne dierbare Echtgenoot CATHARINA LEONARDA TRET.

HELVOIRT, N. J. B. LANDMAN,
18 November 1860. Genees-, Heel- en Verlosk

Er wordt gevraagd om dadelijk in dienst te kunnen treden: Eene zinnelijke bekwaame KEUKENMEID, van de R. C. Godsdienst, voorzien van goede getuigen. Adres onder Lett. A. Z., met franco brieven, bij den Boekh. C. L. VAN LANGENHUYSEN, Singel, hoek Beulingstraat te Amsterdam.

(3380) Te Rotterdam wordt gevraagd: Een R. C. HULP-ONDERWIJZER, salaris naar bekwaamheid. Adres met franco brieven onder letter D. aan den Boekhandelaar G. W. VAN BELLE te Rotterdam.

(3373) De Directie van het Koninkl. Pruis. Instituut voor Kerkelijke Kunst (*Sculptuur-Altarbouw en Schilderwerk*) berigt bij deze aan de Eerw. Geestelijkheid der Nederlanden, dat zij tot hare Agenten bestemd heeft, de Heeren MARCK-SPIER & CO. te NIJMEGEN, welke steeds bereid zullen zijn, de verlangd wordende Informatiën te geven, en de tuschenkomst van alle eventuele bestellingen te overnemen.

MUNCHEN, MAYER 'Sches Instituut
1 November 1860. voor Kerkelijke Kunst.

DE PILLEN VAN HOLLOWAY. Het schijnt als of de *pharmacopoea* tot een klein getal middelen verminderd is, onder welke middelen de zalf en pillen van Holloway de eerste plaats innemen. Wij hebben personen gesproken, die onderigt waren van de goede uitwerking der pillen in gevallen van vallende ziekte, gewone stuipen, kramp, galziekten, darm-kramp, hartklopping enz. en alle maken, als uit een mond gewag van de onfeilbare en spoedige goede uitwerking der pillen. Evenzoo met de zalf. Algemeen is men van meening dat deze nimmer faalt bij zweeren en puisten. Het is een onbetwistbaar feit dat zij, die het best met de toebereiding hier van bekend zijn, er onbepaaldste vertrouwen in stellen.

Door het vermeerderd debiet zijn de prijzen als volgt:
Doosjes Pillen à f 0.80, f 1.85, f 3.00, f 6.75, f 13.50, f 20.50.
Potjes Zalf à f 0.80, f 1.85, f 3.00, f 7.05, f 13.85, f 22.95.

Zijn op franco aanvragen à contant te bekomen bij de Heeren ADAMA, Apothekers, Utrechtschestraat, Y N° 251 en Nieuwendijk, L N° 78, als Dépôthouders te Amsterdam, bij L. J. GROOTENDORST, dépôt houder te Utrecht, G. VERHAART, dépôt houder te Prinsland en bij STRAATMAN, hoofd-dépôt houder te 's Bosch, alsmede te Londen Strand 244 Holloway's-Etablissement. (3180)

Bij den Boekhandel. C. L. VAN LANGENHUYSEN is van de pers gekomen en wordt verzonden.

I. DE VOLKS-ALMANAK VOOR NEDERL. KATHOLIEKEN, voor 't jaar O. H. 1861,

VERZAMELD DOOR JOS. ALB. ALBERDINGK THIJM O. EG. S. GR. M.

Met prozabijdragen van de Heeren Past. J. DER HORST, Dr. W. J. F. NUYENS, den Schrijver "Priorinne van St. Augten", Jhr. W. DE RIVECOEUR, PAUWELS FOREESTIER, Poëzie van Meij. GEERTEN, ANT. L. DE ROP, TH. BEGUIN, S. VAN WAGEN, J. M. DAUTZENBERG, W. VAN DEN BERGH, R. A. D. S., en J. A. ALB. TH.

Prijs 45 Cents.

H. H. Boekhandelaren die denzelven rekening of in commissie verlangen, het getal op te geven.

II. DE HEER W. J. HOPDLJE GESCHIED- EN STAATSLERAAR.

EEN WOORD TER GUNSTE VAN KONSTITUTIE EN HISTORIE.

uitgelokt door de onlangs binnen Alkmaar aangekomen richte feestelijkheid, door

J. A. ALBERDINGK THIJM,

O. EG. S. G. M.

Bij bovengenoemden zijn weder voorhanden de volgende Werken, zeer geschikt voor

ST NICOLAAS.

Prachtwerken, geïllustreerd, met fraaie platen en gnetten meest alles uitmuntend gebouwd, in met goud en kleuren versierde banden, ver- guld op snee.

Imitation de Jesus-Christ, traduite par l'abbé DASSANCE, avec approbation de Mgr. L'ARCHÊVÊQUE DE PARIS, illustrée de 10 splendides gravures en acier.

Histoire et Costumes des ordres Religieux Civils et Militaires par M. L'Abbé TYRON, 2 vol. gr. 8°.

Litanies de la Très-Sainte Vierge, ILLUSTRÉES et accompagnées de Méditations par l'Abbé EDOUARD BARTHE, Chanoine honoraire de Rodes. f 1

Un hiver en Egypte par M. EUGÈNE POITOU, Conseiller à la cour impériale d'ANGERS. f 1

Les prix de vertu fondés par M. DE MONTMORIN, 2 vol. f 1

Silvio Pellico. MES PRISONS. Des Devoirs des Prisonniers. f 1

Les Femmes de la Bible, principaux fragments d'une Histoire du peuple de Dieu, par l'abbé G. BOUVOY, 2 vol. f 2

Histoire Universelle, par le comte de SÉGUR (gravures) 3 vol. f 18

HET ANKER.

HEILIGE WEG, BIJ DE KALVERSTRAAT.

FLORIJN-BOON.

Voorhanden eene ruime sortering Lamswollen geweven Pantalons en Borstrokken; benevens gebreide wollen Rokken, Borstrokken, Pantalons, Kousen, Sokken, enz. Alsmede Heeren, Dames Kinder Handschoenen, Fantaisi Kousjes en Slobkousjes, warme fijne wollen Mouwen. Ook ruim voorzien van Wollen, Saaijetten Breikatoen, Garen, Band, Naaisijde en verder van al wat bij dit vak behoort, in solide kwaliteit en tot de minst mogelijke prijzen.